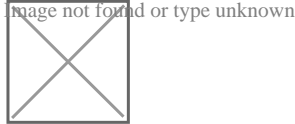

Οι αναζητητές της ελευθερίας, οι ειρηνευτές του πολέμου

/ [Πεμπουσία](#)

Ήταν σούρουπο, Πέμπτη 27 Αυγούστου και καθόμουν στην παραθαλάσσια αυλή της κ. Θεολογίας, θυγατέρας του μακαριστού πατρός Χρυσοστόμου, του επί δεκαετίες διατελεσάντος εφημερίου του ιερού ναού Αγίου Γεωργίου Αγαθονησίου. Είχα πεζοπορήσει από το μικρό χωριό όπου επισκέφθηκα ποιμαντικά τους ευλογημένους και καλούς μας κατοίκους και ιδιαιτέρως αυτούς που για λίγο ήρθαν από την ξενιτειά. Στην παραθαλάσσια αυλή, μας απασχολούσε το πρόβλημα των μεταναστών, λαθρομεταναστών(;), πολιτικών προσφύγων(;), πολιτικών επαναστατών(;). Κάθε ημέρα εκατοντάδες, λαοθάλασσα, ποτάμι που ξεχύνεται.....Πού να βρούν θύρα να εισέλθουν; Πού να ακουμπήσουν να αναπαυθούν; Δεν είναι πέντε ή δέκα. Αδιάλειπτα και συνεχώς καταφθάνουν πάνω από διακόσιοι ,τριακόσιοι άνθρωποι, μπορεί και παραπάνω στο νησί. Σούτσακίζεται η καρδιά .... Έστω ένα ποτήρι νερό, έστω μία σοκολάτα ,κάποιο γλυκό να γλυκάνει τον πόνο τους και τον ξεριζωμό τους.....

Στο νησί απηχούν πολλές απόψεις , όλοι όμως είναι θλιμμένοι με αυτό το ανθρώπινο τσουνάμι που τελειωμό δεν έχει. Κίνδυνοι, ταλαιπωρίες, εκμετάλλευση για να διαβούν την πόρτα της «Επαγγελίας». Οι λιγοστοί αστυνομικοί ,ο ένας λιμενοφύλακας καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες, ο δήμαρχος κρούει προς όλες τις κατευθύνσεις Υπουργείο Υγείας, Υπουργείο Εσωτερικών, Υπουργείο Μεταφορών..... Διωγμένοι, κυνηγημένοι, κουρασμένοι, ανέκφραστοι από τον πόνο και την οδύνη,γεμάτοι ελπίδες, για μια αυγή ελεύθερη και εγώ .... θεατής αυτού του πόνου.... Μνήμες του δικού μου μαρτυρικού γένους, που ξεριζώθηκε μετά από χιλιάδες χρόνια δημιουργίας και πολιτισμού με την συγκατάβαση των Μεγάλων ,άσπλαχνων, Δυνάμεων του καιρού εκείνου. Και εγώ θεατής.... Δέκτης πολλές φορές μιάς διαστρεβλωμένης αλήθειας. Ζητούν δικαιοσύνη, ελευθερία στον τόπο τους. Στα πέρατα των αιώνων ανδρώθηκαν και δημιούργησαν πολιτισμό και γνώση. Πού πάνε; Πού πορεύονται; Τι προσδοκούν αυτοί οι αναζητητές της ελευθερίας, οι ειρηνευτές του πολέμου;.....

Σήμερα κατέβηκαν σε μία καφετέρια και εκεί παρέμειναν να ξεδιψάσουν , να ξαποστάσουν ,να πούν τον πόνο τους ,να συντροφιαστούν. Τότε άκουσα την ωδή του Μωϋσή. Ήταν ένας νέος που τραγουδούσε τόσο όμορφα, τόσο καρδιακά που νόμιζες ότι άκουγες αηδόνι να τραγουδά τον ξεριζωμό του.Σε ύφος ανατολίτικο ,θρηνώδες ,κατανυκτικό, ιλαρό ,αναπαυτικό, ελπιδοφόρο. Δεν σταματούσε. Κάπου ,κάπου τον συνόδευε όλη η ομήγυρη. Ήταν η φωνή όλης της Ανατολής που ζητούσε ειρήνη, δικαιοσύνη, ελευθερία. Στο άκουσμά της ο ουρανός στέναξε... ,η θάλασσα ηρέμησε... ,το μελτέμι έσβησε ... Τότε εμνήσθην την ωδή του Μωϋσή που όταν πέρασε τους Ισδραηλίτες από τη σκλαβιά της Αιγύπτου στην αντίπερα όχθη της ελευθερίας την Ερυθρά Θάλασσα έμελψε την ανεπανάληπτη ωδή του: «Τότε ήσε Μωϋσής και οι υιοί Ισραήλ την ωδήν ταύτην τω Θεώ· και είπαν, λέγοντες· Άσωμεν τω Κυρίω, ενδόξως γαρ δεδόξασται· ίππον και αναβάτην έρριπεν εις θάλασσαν. Βοηθός και σκεπαστής εγένετό μοι εις σωτηρίαν. Ούτός μοι θεός μου και δοξάσω Αυτόν ,Θεός του πατρός μου και υψώσω Αυτόν » Ερυθρά Θάλασσα για αυτούς τους λαούς το Αιγαίο Πέλαγος . Ποιός όμως τους υπόσχεται τη Γη της επαγγελίας; Ο Θεός;....Οι άνθρωποι;...Η ελπίδα τους;...Η αναζήτησή τους;...

Αγαθονήσι η αντίπερα όχθη της Ερυθράς Θάλασσας... Αγαθονήσι η αντίπερα όχθη της ελευθερίας... Αγαθονήσι η αντίπερα όχθη της καταλλαγής.. Αγαθονήσι η αντίπερα όχθη της ειρήνης.. Αγαθονήσι η αντίπερα όχθη τήςελπίδας...

Προσπαθούμε να φανούμε αντάξιοι του ήθους μας, του πολιτισμού μας , της χριστιανικής μας αγάπης...

Ακούω την ωδή του νέου Ασιάτη και αλγώ

Αρχ. Αντίπα Νικηταρά εφημερίου Αγαθονησίου Εν πλω Κυριακή 30 Αυγούστου 2015